

Hölgy a légi nyeregben.

— A negyedik versenynap. —

Budapest, június 8.

A mai negyedik versenynapnak a legérdekesebb pillanata kétségkívül az volt, amikor Delaroché báróné a zsüri páholya előtt beült a Voisin-féle repülőgépe nyergébe. Igaz, hogy a bájos francia sportlady mindössze egy kört irt le a levegőben, de annál kecsesebben szállt le és nagy sikkel fogadta a József főherceg bókjait.

Nagy pillanat volt ez. A magyar aviatikának szinte kegyelemdőfése. Mert, hogy a repülő külföldiek, pláne az osztrák sógorok mosolyogva nézzék a magyarok szálnalmas vergődését, az még hagyján. De hogy egy nő játszva, könnyedén kering a levegőben, mintha csak valcerezne, ugyanakkor, mikor a magyar madáremberek csak gurulnak és nem tudnak sehogyan sem szárnyra kapni: ez már egyenesen nevetséges.

Ahelyett, hogy furfangos találmányokon járt volna az eszük, a magyarok is megtehették volna, hogy Mourmelonban vagy Juvisyben megtanulják a repülés abécéjét és mint begyakorolt pilóták legalább is részt vegyenek a versenyben. Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok.

A mai napnak különben sportszempontról is voltak érdekes mozzanatai. Wagner egy sárka egyfödélű gépen csodás nyugodtsággal és kitarással irt le köröket, több mint öt negyedórát. A verseny vége felé pedig a híres Latham repült a magasba a közönség tapsaitól kísérve és egyre szédítőbb régióba jutott. De egy francia aviatikus, Chavez felvette vele a versenyt és az ólmos viharfelhők dacára is négyszáznegyvenkét méternyi magasságba jutott, amivel lefőzte Lathamot. De hol van még ez a magasság attól az ezerhatvannyolc métertől, amelyet Paulhan ért el Veronában!

Az erejének fejlődését kétségkívül hátráltatja a rossz időjárás, amely már napok óta lóg Damoklesz kardjaként a versenyek fölött. Ma is kétszer zavarta meg az esős szélvihar, mennydörgés és villámlás a repülőket. Az első viharban bőrig ázott sok néző, még a fedett tribün alatt is, mert az esőnyílakat a gonosz szél valóságos negyvenötökü szög alatt hajtotta a föld alá.

Amíg az eső garázdálkodott, József főherceg, aki szenvedélyes nézővé lett, a hangárokat látogatta meg. Itt is történtek érdekes epizódok, amelyekről alább számolunk be.

Amint az első vihar elült, kezdődött csak igazán az élet a levegőben, de nem tartott sokáig. Megint vészes, komor felhők gyülekeztek az égen, villámok cikáztak át a komor égbolton, heves szélroham támadt és a gépeket sietve mentették be a hangárokbá. Aztán egyszerre eldöngött a mozsárgyű, amely a verseny végét jelentette. A fekete zászló fölroppent az árbocra annak a jeléül, hogy ma már nem repülnek. Esőben, sárban megindult a közönség hazafelé. De már esti nyolc felé járt ekkor az idő.

A versenynapok ezentúl föltéve, hogy az idő megjavul, egyre érdekesebbek lesznek, mert az elért eredmények vetélkedésre izgatják a levegő hőseit, akik eddig csak immel-ámmal, óvatosan dolgoztak, hogy végül ők arathassanak le minden babért és díjat. Különösen a százezer koronás utazási díj ösztönzi őket, amelyért Győrre kell repülniök. A rendezőség ma plakátokon „táviratot” közölt a közönséggel, hogy Illner osztrák aviatikus elindul a nagy díjért. De Illner utazása elmaradt versenytársai féltékenysége miatt. Ennek Illner csak örülhet, mert a mai viharos napon aligha juthatott volna el Győrbe.

Részletes tudósításunk itt következik:

(Programmon kívül.)

Ma reggel nagy plakátokkal árasztották el a főváros utcáit. Távirat! — mondták, már mint a repülőverseny rendezői, — és közölték, hogy ma, a versenyek negyedik napján, Illner, aki tegnapi magas repülésével szinte extázisba ejtette a közönséget, utra indul a százezer koronás utazási díjért. A távirat nem volt különösebb hatással a közönségre, amelyet a borus égbolt, s a délutáni zápor, távolított a pályától. Mintha jó előre megérezte volna, hogy a győri légutazás startja kutba esik.

Csak József főherceg, aki csodálatosan eltalálta eddig, mikor nem történik semmi a hangárvarosban? — jelent meg jóval három óra előtt, hogy szemtanuja legyen Illner fölszállásának. De ezuttal is hiába fáradt ki a telepre, mert az osztrák aviatikus fölszállása elé minden elemi akadálnál áthidalhatatlanabb gátat emeltek — versenytársai.

Illner, aki egyszerű mechanikus legény és pilótája a bécsujhelyi repülőgépgyárnak, elpanaszolta a munkatársunk előtt, hogy Pischhof, az összes benevezettek nevében óvást emelt mai próbálkozása ellen az igazgatóságnál.

— Minthogy, — mondotta, — a versenyszabályok június hetedikére, tizedikére és tizenharmadikára írják elő az utazási verseny terminusait, Pischhof kifogásolta mai felszállásomat. Nem akartam zavarkat csinálni, de főként tartózkodtam attól, hogy társaimat magam ellen haragítsam, tehát bejelentettem az intézőségnek, hogy nem startolok.

(Cercle a hangárokbán.)

E pillanatban jelentik a hangárban, hogy József főherceg beszélni óhajt Illnerrel, akitől bizonyára elmaradt fölszállásának az okát akarja megtudni. De Illner, amikor meghallja, hogy a főherceg látogatásra készül:

— Ich komme gleich! — kiáltással eltűnik a hangárból.

Amikor gróf Zichy Rezső kíséretében megérkezik József főherceg, a gyár exponense, gróf Kolowráth fogadja. Miután gróf Zichy bemutatta a fenséges urnak, József főherceg így szólott hozzá:

— Ön az a Kolowráth, aki a múlt évben, a Prinz Heinrich Fahrt-on elnyerte az én díjamat?

— Igen, fenség, — mondotta, — én voltam az a szerencsés ember.

— Illnerrel óhajtanék néhány szót váltani.

— Csak később érkezik, — válaszolt pirulva Kolowráth, aki tudta, hogy a pilóta éppen e néhány szó elől szökött meg a hangárból.

Gróf Zichy Rezső ezután Pischhofot mutatta be a főhercegnek, aki szívélyesen gratulált tegnapi vállalkozásához.

— Szörnyű idő lehetett, — mondotta a főherceg. — valóságos istenkísértés!

— Nagy viharban és jégesőben repültem.

— Veszedelmes utja volt, — ugy-e?

— Igen, de főként, amikor Nyergesujfaluban a cementgyár fölött repültem, olyan nagy szél kerekedett, hogy komoly veszély fenyegetett.

— És mégis tovább repült?

— Csak Lábatlan vasuti állomásáig repültem. Ott azután, öt-hat méteres térségen leszállottam. Mondhatom, fenséges uram, soha olyan kedves fogadtatásban nem volt még részem. Az a kis társaság, amely vendégének látott, azt sem tudta, mit csináljon velem. Az állomásfőnök felesége teát szervírozott és igazán mulatságos lehettem, amikor az állomás eresze alatt jóízűen szürcsöltem az illatos, párolgó teát.

— És hogyan startolt a további utra?

— Különösen, fenség. Minthogy az állomás környéke nem volt alkalmas felszállásra, öt-hat métert futottam a Duna felé. A partról neki a víznek, amelynek felületét még érintették gépem kerekai. De a következő pillanatban emelkedni kezdtem, körivet irtam le a folyó felett és egyenesen emelkedtem a pilisi hegyek fölé. Egy völgykatonában légtölcsérbe kerültem, alig tudtam megtenni azt a néhány méteres utat, amelylyel a Citrus-hegyre értem. Ott már egészen fölmondta gépem a szolgálatot. A nagy jégesőben átáztak a gyújtókábelek és nem funkcionáltak. Komoly baj nem történt, két-három nap alatt rendbe hozzák a mechanikusaim.

— Megkísérli legközelebb a győri utat?

— Oh igen. Erre tüzték ki a legértékesebb díjat és mindegyik versenyző ambicionálja, hogy elvigye a százezer koronát.

— Megengedi, hogy megnézzem gépét? Már a levegőben megcsodáltam. Tisztán olyan, mintha automobil volna.

Pischhof a géphez kísérte a főherceget, akinek közel tíz percig részletesen leírta az érdekes szerkezetű monoplánt, amelynek nincs mása a hangárok között. Különösen most, hogy a vasuti szállítás alkalmával lecsatolták szárnyait és uszályát, csak-

ugyan olyan, mint egy primitív gépkocsi. Négy motor fur, farag, kalapácsol a gép körül, amelynek egyes alkotórészeit egészen ujjakkal cserélik fel. Szemle közben érkezett meg Pischhof fiatal felesége, aki maga is vakmerő aviatikus és Zichy őt is bemutatta a főhercegnek.

— Ön mintaképe a hűséges asszonynak — szólott hozzá József főherceg — még a felhők közé is követi férjét.

— Mert magam is szívesen repülök — válaszolta Pischhofné asszony mosolyogva.

(A republikánus Rougier.)

A főherceg ellátogatott Rougier hangárjába is, ahol az érdekes, sasarcu fiatal francia aviatikus fedett fövel fogadta s csak immel-ámmal adott felvilágosító válaszokat a fenséges ur kérdéseire. Nem is időzik sokáig a hangárban, hanem Illnerhez tér vissza. Az aviatikust addigra rábírták, hogy fogadja a fenséges ur látogatását. Bátorralanul fogadja a feléje nyújtott kezét, de a főherceg kérdéseire már Etrich, a konstruktor válaszol.

— Ez az az Illner, aki Bécsből Bécsujhelybe repült, — mondja. — Ezen a gépen tette meg az utat, — és rámutat a hangárban terpeszkedő monoplánra, amely recézett, csipkés szárnyaival olyan képet nyújtott, mint a felhőben uszó, hatalmas köszáli sas.

— Érdekes gép, nagyon hasonlít a madárhoz.

— Azzal a technikával repül is, akár a madarak, — mondotta Etrich és felugrott a gépre, amelynek minden porcikáját megmozgatta a kormánykerék mellett.

— Nagyszerű gép, pompás és egyszerű a szerkezete. Szinte úgy kell kezelni, mint az automobilt!

— Kipróbált jószág. Hóban, fagyban tettem meg rajta a bécsujhelyi utazást, — mondja bátorralanul Illner a főhercegnek.

— Igen, emlékszem, a múlt évben repült, ugy-e?

— Téved fenség. Ez év február huszonkettődikén.

(Kezdődik a verseny.)

József főherceg még javában cerclezett a hangárokbán, amikor Wagner kitolta karsu Hanriot-monoplánját és negyed négykor fölrepült a levegőbe. Tíz-tizenöt méteres magasságban kerülgette a pilónokat, majd néhány kör leírása után Latham is fölszállott Antoinette-gépén. De ezt a pechi jegyében született aviatikust ezuttal is balszerencse üldözte, mert igen rövid ideig maradhatott a levegőben. Motorja nem funkcionált kielégítően és néhány kör után kénytelen volt a földre ereszkedni.

Később egymást érték a startolások. Bielowucic, Kinet és Illner szállottak föl, de ők is lemaradtak Wagner mellett, aki fáradhatatlanul vette a köröket. A kitünő aviatikus a lassusági-, táv-, magassági- és időtartamversenyre nevezett be. Kinet félnégykor szállott a levegőbe Farman-biplánján. Bielowucic hat perccel utóbb startolt Santhez Besa-biplánján, de pár perc múlva újra leszállott. Háromnegyednégykor Illner emelkedett fel Etrich-monoplánján. Ugyanekkor Warchalowsky is tett néhány métert a levegőben biplánján. Négy órakor ismét felszállott Bielowucic. Amerigo is nekiindult negyedötökör, de csak a pálya végéig jutott el.

Érdeklődéssel várták Adorjánt is, aki start-hoz állott, hogy résztvegyen az időtartam-versenyben. De a feltűnően kurta repülőgép csak kattogott, puffogott, száguldozott a locs-pocscos mezőségen, fölemelkedni nem tudott a földről. Négy óra tizenhét perckor „Quo vadis?” nevű biplánjával startolt Frey Alfréd is. De nem sokáig maradhattak a levegőben, mert fél ötkör hirtelen erős szél kerekedett, végigsöpört a pályán és leszállásra kényszerítette a versenyzőket. Wagner, aki ötnegyed órája röpködött fáradhatatlanul, boszankodott az időjárás miatt, s amikor földet ért, azt mondotta, hogy estig akart levegőben maradni. A két Frey a pálya tulsó végén bocsátkozott a földre, még pedig olyan gyorsan, hogy első pillanatra azt hitték, baleset érte őket. A lovasrendőrök vágatva indultak feléjük és a mentőautomobil is előrerobogott. A közönséget azonban hamar megnyugtatták, hogy nem történt semmi baj.

A repüléseket József főherceg a zsüri páholyából nézte végig. Nagyon meg volt elégedve a légi utasok gyönyörű produkcióival és többizben adott

kifejezést elragadtatásának. Illner éppen a zsüri páholya előtt végzett néhány merész gyakorlatot és egy ízben közvetlen a fejük fölött repült el. A főherceg hosszasan gyönyörködött a gépben és elragadtatással jegyezte meg:

— Milyen csodálatos biztossággal végzi manővereit.

(A repülő asszony.)

Később, amikor a repülők az erős szél miatt földreszálltak, a főherceg újra a hangárokhoz indult és a gépeket nézte. A szél mindinkább erősödött és így a gépek gyorsan eltűntek a hangárokból. Fél hatkor pedig hatalmas zápor vert végig a pályán. Eső után Latham szállott elsőnek gépébe és háromnegyed hatkor a levegőbe repült.

Feszült várakozás előzte meg de Laroche bárónő előkészületeit, amikor közvetlen a tribünök elé vontatta ki gépét. A bárónő, aki bő nadrágszűrtőt visel, könnyedén pattant föl a kormánykerék mellé. A motörök elbocsátották a gépet és a következő pillanatban a bárónő már a levegőt szelte. Nagy biztossággal irányította a Voisin-készüléket és egy kör leírása után, a felszállás pontján, simán a földre ereszkedett. A közönség viharos tapsal üdvözölte. A zsüri tagjai hozzáiettek és a bárónőt a páholyhoz kísérték, ahol József főherceg mosolyogva mondott elismerést szép produkciójáért.

Ezután egymásután bujtak ki a hangárokból a gépek és indultak légi utjukra.

Rendre startoltak: Wagner 6 óra 10 perckor, Chavez 6 óra 14 perckor, Rougier 6 óra 18 perckor, Frey André 6 óra 25 perckor és Jullerot 6 óra 29 perckor. Wagner most is szép kitartó repülést produkált és becsületet szerzett a monoplánnak, amely az első nap a biplánok mellett háttérbe szorult. Latham a másik monoplán kormányosa 6 óra 32 perckor újra felszállt és magasra emelkedett többi versenytársai felett.

A közönség figyelmét azután Chavez vonta magára, aki a magassági díjért indult. Minden körrel folyton magasabbra emelkedett és 400 méteren felül járt már, ahol gépe kis játékszernek tetszett és a motor berregése is alig hallatszott. Csodálatos szép produkció volt leszállása is. Egész meredeken, óriási gyorsasággal suhant alá és a tribünök előtt kis kört írt le mielőtt földet ért. A közönség viharosan megéljenezte.

A magassági díjért Latham is neki indult a felhőknek, de csak hatvan-hetven méteres magasságot tudott elérni. E közben a keleti égbolton egymást kergették a villámlások, amelyek elriasztották Lathamot a további küzdelemtől. Később az ég ismét beborult és másodpercenként hat méter sebességű szél készítette leszállásra a versenyzőket.

(Robbanás a hangárban.)

A légi manőverek végeztével, éppen a repülőgépek elhelyezése után könnyen végzetessé válható baleset történt Paulhan 17-es számú hangárjában. Vascövet forrasztottak a mechanikusok, akik annyira gondatlanok voltak, hogy nyitott benzintartányban csináltak tüzet a forrasztáshoz.

Egyszerre csak hatalmas robbanás hallatszott a hangárok közül, majd hatalmas lángnyelvek csaptak ki a pályára. A következő pillanatban már tüzet fogtak a hangár földjén heverő gyaluforgácsok. Szerencsére a szomszédos hangárokból gyorsan odarohantak a segéd munkások, akik néhány pillanat alatt eloltották a tüzet, amely komoly veszedelemmel fenyegette a telepen levő összes repülőgépeket.

Ez a szerencsésen végződött tüzeset aktuális teszi azt a kérdést, hogy miért nincsenek a versenypályán tüzoltók, amikor állandóan tizenöt-huszezer liter benzint tartanak a hangárokból?

(A mai nap eredménye.)

A mai repülőverseny a következő eredménnyel végződött:

Időverseny: I. Wagner 1 óra 16 perc, 45 másodperc. II. Kinet 31 perc 32 másodperc.

Távolsági verseny: I. Wagner 80 kilométer 125 méter. II. Kinet 30 kilométer 700 méter.

Gyorsasági verseny: I. Latham 7 perc 57.2 másodperc, ami óránkénti 75.40 kilométernyi utnak felel meg. II. Wagner 8 perc 37.8 másodperc, ami óránkénti 69.52 kilométernyi utnak felel meg.

Magassági verseny: I. Chavez 442.5 méter és II. Latham 67 méter.

Impressziók.

Miről apám nagy busan szólt, a rákosi mező ma sártengerré alakult át. Minthogy a közönség már kezd hozzászokni, hogy nem mindjárt a kezdetén keresi föl a versenyeket, a legtöbb embert uton érte el az eső vagy pedig eső után a sáros, lucskos utakon kellett átvádozni. Könnyű női cipők süppedtek bokáig a sárba vagy egy méteres tócsákon kellett átugrani. Hiába, messze vagyunk mi még a rendezett utaktól és az idegenek egy darab Ázsiában gyönyörködhetnek ma.

És mégis... „Megérdemelte az a látvány, kiért sáros a csizmám” — ahogy a nóta mondja. Mindjárt, amint a vasuti töltés mögött kisárgulnak a versenypálya magas deszkafalai, az ember érzi, hogy valami világraszóló látványossághoz érkezik.

A palánkon kívül, a bejárat előtt, az autóbilok ezrei valóságos utcát alkotnak két sorban, a fiakkerek szintén. És ahogy a karszalagos rendezőnek átnyújtja az ember a tikejt, már hallja a levegőben a sajtáságos zugást, mintha egy darázs hirtelen autóbilá változott volna és berregne, kattogna.

Egy sárga, keskeny szöcske a levegőben egyenesen kering. A farán ott van a nagy szám, amelyről a programból ki lehet keresni, hogy ez Wagner aviatikus. És mintha kergetnék szélesebb, terpedtebb madarak, utána bugva jönnek a kétfedelű gépek. A legtöbb a Farman-féle biplán és a mourmeloni műhelyből került ki. Paulhan, Efimoff, Chavez, Cheuret ilyen gépeken versenyeznek.

A jelzőoszlopon vigan lobog a vörös zászló fark, amely mutatja, hogy röpülés van. Alatta a póznán színes mértani alakok lógnak, balra a kódex-jelek, jobbra a sürgős jelek, ahogy a pesti közönség már könyv nélkül is tudja őket. Minthogy ezek a jelek számokat képviselnek, a rendezőség ezentul számokkal fogja jelezni a versenyeket, mert az eddigi jelekbe egy kicsit bele is lehet örülni.

A jelzőoszloptól jobbra-balra egy-egy piramis alakú pilón fehérlik. E favázak körül röpködnek olykor az aviatikusok, mint a szitakötők az ökörfarkkóró hosszú szára körül.

A start, vagyis az indulás helye fölé messze magaslik a bírói páholy és korlátjára egy piros arcú, szokatlanul fiatal tábornok támaszkodik. Mindenki megismeri József főherceget, aki ma többnyire a zsüri kényelmes páholyából nézte az eseményeket.

Mig a légi csudák egymást kergetik a pályakör felett, amelynek határvonalai messze-messze a horizonton egészen eltűnnek, az alatt a tribünök előtt lévő tágas térségen a divat csodái hullámanak föl és alá. Kalapok, amelyeket mintha Beardsley rajzolt volna. Ruhák, amiknek az alja a legutolsó párisi divat szerint „entravée”, vagyis guzsba van csavarva. És színek, amiket csak ilyen sporteseményeken lehet látni. Különös tónusu lilák, meleg és hideg sárgák, köztük az angol katonák tropikus egyenruhájának khéki-sárga tónusa. Ilyenkor látni azt is, hogy mennyi a borotvált képű, monoklis, sportsipkás, fapipás mű-angol Budapesten.

De hirtelen egy név röpköd a tribünön szájról-szájra:

— Delaroche bárónő!

A legelegánsabb nők sem röstellik, hogy odaszaladjanak a bírói páholy elé, ahonnan a levegő nő hőse indul. Kokett aviatikus-sapka van sötét haján, sötét bluz a derekán és buggyos sport-nadrágot visel. Ebben az egészen férfias kosztümjében is van azonban valami női, párisi elegancia. Kissé groteszk és komikus, amint a gép ülőhelyére szökik, de a következő pillanatban mosolyog, kis kezével megindítja a motort — amely valami nagy, sárgaréz török kávédarálóhoz hasonlít — és elkezd darálni a levegőben. Repül, határozottan repül és a hölgyközönség oda van a csodálattól, a feminisztikus büszkeségtől. Primadonna nem kap annyi tapsot, mint amennyi fölzug hozzá a levegőbe.

Sajnos, az aviatikus öröm nem tart soká. A legsötétebb felhőgomolyagok gyűrődnek föl az égre és kirikit belőle egy üstfehér színű felhőrongy, nagy viharok előjele. Hiába vergődik az ég peremén az azurszínű egy híguló sávjá, a villámok egyre vakítóbbak és a menydörgés egyre dübörgőbb. És óriási magasságban, hol a villámokat kovácsolják, mégis egy madár-ember kering. Most már csak ak-

kora, mint egy fecske. Mámoros, örült taps zug föl Chavez-hez, aki ma a legmagasabbra repült.

De egyszerre csak hanyatlik lefelé. Tulságosan gyorsan esik és mindenkiben eláll egy pillanatra a szív verése. De Chavez ura a gépjének és látszik, hogy semmi baja. Talpra ugrik. De a gépét lovak húzzák be a színbe.

Ugyanakkor egy viharfecske surran el a gép fölött és széllel, villámmal nem törődve, a zivatárban gyönyörködve, magasán száll a villámok felé. Mikor fog az aviatikus is úgy repülni, mint a fecske, aki már ezer esztendő óta tudja ezt a mesterséget?

Ma az aviatika még nyaktörő mutatvány. A Jókai angol lordja kezében zsebórával lesheti még azokat a pillanatok, amikor egy megint a nyakát szegi. De ez már nem a cirkuszi mutatványok borzalmassága, hanem — tudja Isten — haladás, tudomány, szebb jövő. És ezért igazán meg kell becsülnünk azokat az embereket, akik az életüket teszik kockára az emberi illúzió kedvéért.

Jussuf Izzedin.

— A török trónörökös Budapesten. —

Budapest, június 8.

(Saját tudósítónktól.) Az új Törökország trónörököse, aki 52 éves korában váratlanul lett a török trón várományosa, szerdán délután a magyar fővárosba érkezett és szigorú inkognitóban tartózkodott itt éjjel egy óráig, amikor a keleti expresszvonattal Belgrádba utazott.

Jussuf Izzedin török trónörökös, aki Edward király temetésén a szultánt képviselte, miután megelőzőleg hosszabb időt töltött Párisban, azután rövid ideig Münchenben és Bécsben tartózkodott, két napi bécsi tartózkodása után ma délután 2 óra 30 perckor érkezett meg a nyugati pályaudvarra. Kíséretében voltak: Rifaat pasa török külügyminiszter, továbbá Resid pasa bécsi török nagykövet, Mukhtar bej budapesti török főkonzul, Fuad bej, a török államtanács tagja, Saadeddin bej követségi tanácsos, Pertev bej ezredes és Mehmed Ali bej szertartásmester, Vajneddin Mustafa bej sorhajókapitány, Hasszán bej gyalogsági parancsnok és Ekrem bej hadnagy, szárnysegédek, Rüsdi bej udvari titkár, Behaeddin bej udvari orvos és mások. A nyugati pályaudvar udvari várótermében már jóval előbb összegyűleltek a fogadásra megjelent urak. Ott voltak: Fülepp Kálmán főpolgármester, Boda Dezső rendőrfőkapitány, azután a budapesti török főkonzulátus személyzete: Simon efendi konzul, Egyessy Géza attasé, Eigel Nándor titkár és dr. Simonyi Artur konzulátusi jogtanácsos, Nikolaki efendi fiúmei török konzul, Déchy üzletvezető, Daróczky állomásfőnök stb.

A török trónörökös, amikor kiszállt a vonatból, Fülepp Kálmán főpolgármester és Boda Dezső főkapitány üdvözölték, akiket Mukhtar bej főkonzul mutatott be a török fenségnek.

Jussuf Izzedin trónörökös 52 éves, középtermetű, kissé öszülő, rendkívül szimpatikus megjelenésű ember, aki barátságos mosolylyal fogadta az üdvözléseket, majd utóbb néhány meleg szóval francia nyelven köszönetet mondott a szívélyes fogadtatásért. A trónörökös kitünően beszél franciául.

Mukhtar bej ezután bemutatta a fogadásra megjelent urakat a trónörökösnek, aki a bemutatottak mindegyikével kezet fogott és néhány szót intézett hozzájuk. A társaság ezután az Angol királynőszállóba hajtatott, ahol az első emeleten rendezték be a fejedelmi vendégek lakosztályát. A trónörökös a szállóba érkezés után visszavonult magánlakosztályába, majd rövid pihenés után megállapította a délutáni programot. Érdekes volt, amikor a program tervezése közben felajánlották a trónörökösnek, hogy a királyi vár és a Margitsziget megtekintése után látogasson el a repülőversenyre.

A trónörökös ezt felelte:

— Én most nem a modern technika vívmányait, hanem a magyarok fővárosát akarom megtekinteni, amelyről különben is annyi szépet és jót hallottam!

Ilyen körülmények között természetesen a trónörökös kívánságára elejtették a repülőverseny megtekintésének tervét.